

Translated into Swedish by Azucena Castro

El ahogadero

Galgen

Salí disparando con pasos largos

Fly med långa kliv,
mormor, spring,
vänd dig inte om,
de är där, spring,
de tittar på dig;
åt andra hållet, låtsas som ingenting
låtsas nu som ingenting, skrik inte
vem skulle hjälpa dig nu
om det bara är du kvar
i leken;
lätta på det där inombords, ha tålmod,
det är bara kroppar
som hotar dig, övervakar dig,
bara med deras kroppar
trycker och pressar.
Som en slav utan slavdrivare
som inte skulle be om nåd,
som inte skulle ha någon
att be till,
ha tålmod och glöm;
snart ska den sista vara inom dess rätta gränser
i dess brännsår redan den sista
och du har dött.
Försök inte att föra ihop benen,
de är redan särade, ser du inte det?
Även om de har skakat om
raseriets olivfärgade skinn,
känn dig inte obekvämt, ser du
så småningom blir ingenting kvar,
göm dig bakom fingrarna
stå blixstill,
håll tillbaka naglarnas strypning,
och låtsas inte längre vara död;
det är samma sak,
det blir samma sak, nu
blir jag ersättaren, mormor,
den som uttrycker sig i den plats du har lämnat
den som spelar din roll i min hals.

Ella es desnudada

Hon kläs av;
de pyttesmå fötterna,
fjun på kinderna.
Så som förväntas, överlåter hon sig,
hon, aldrigdottern, lyder.
Men vad har du där,
vilken ursäkt i den skuggande hålan
om det är de
som går till tvätt platsen,
som går och stryker sig
den flottiga sidan,
de äcklas av läpparna
förträngande, hans saliv,
vattenspill

som ett slöseri som ryter,
det som fortfarande lever i dig,
äcklandet
av ditt starka lilla hjärtslag

La granada

Granaten

Leta efter mig vid avrättningsplatsen. Där vid murarna i staden Kaffa; där, tartarerna fångade infekterade lik; där år 1346. Leta efter mig där de kastade de fångslades huvuden över fortets murar. I avrättningen. Nära bergsskytten; fast på andra sidan. Nära infantsoldaten. I pölen. Jag rätar på benen, väggens överflödiga mjukhet hindrar inte dig. Det finns en läcka som det vore av saliv. Jag rätar på benen. Jag går ner från sängen. Den avdunstar. Pölen som jag torkar upp med en trasa. På golvet. Leta efter mig vid avrättningsplatsen. I pölen på golvet som i den feniciska seden där prästens kön dyrkades. Och ett salivspill, och de kristnas död år 203, och våra fötter som blir kalla. Den där pölen. Kan det vara så att vi skapat den tillsammans?

Juana I

Juana I

Hon måste säga det till dem. Jag.
Den omrörda jorden syns från luften.
Ett uppehåll av grässets yta.
En färgförändring.
Om jag bara skrapade för hand skulle jag hitta ett dike under jorden från nord till syd och öst till väst. Trappsteg i väggarna för att gå ner och räkna ut åldern enligt revbenen, nyckelbenen och pubisbenets spets.
Om jag skulle mäta lårbenet skulle jag veta längden.

Att säga. På vilket språk talar sakerna?

Att säga om höftbenet som sticker ut från det som ser ut som en man.
Grisar som bökar runt i den leriga jorden.
Att säga när handen sträcker sig mot rösten.
Jag rör vid rösten och den är min.
När någon pratar med mig (Filip) är det som att det skulle finnas ljus och jag rör ljuset med handen.
Din hals, din bröstkorg.
En mängd av rykten inombords (Som om det fanns ljus)

Det är enkelt. Hon måste säga det till dem.
Ett lager av armar fastbundna bakom ryggen, jämn brun färg, bara skrapat för hand och stortåns falang, knubbigare.
En underjordisk vattenkälla som långsamt blir till bubblande vatten när jorden tas bort från den.

När jag pratar med mig själv är det som om det fanns ljus.
Jag blandar varmt vin med socker och nejlika.
Jag pratar om dig och mig.

En efter en tar jag av mig underkläderna.
Det är kallt (jag dricker det varma vinet med socker och nejlika)
Det är kallt, det är mörkt.
Jag sträcker mig för att se om mina fötter når dina.
Om mitt hår med ditt hår, där.

Det är enkelt, det är rättvist, som om vi vore i sängen (rättvisans dödsbädd).
Var och ens; mitt.
Filip, vems är liken?